

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicoꝝ Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

XXXII. Rationes a nonnullis pro dictis Sermonibus allatæ soluuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

sticis loquor, non enim me latet nomen præbendæ antiquitus fuisse: non erant tunc præbendæ ecclesiasticæ, quia Clerici Canonici vivebant in communi, vel saltem bona Ecclesiarum per Episcopos dispensabantur, præbendæ verò non nisi postquam Canonici ex regularibus seculares facti sunt, in Ecclesijs institui ceperunt, ut Abbas, & Autor Rationalis diuinorum officiorum, & alij passim animaduertunt. In eodem sermone inquit, non licere sacerdotibus manibus operari, ligonizare, ferrum fabricare, & similia. Contrarium statuit Concilium IV. Carthaginense, cui Augustinus subscripsit. c. 51. 52. & 53. præcipiens omnibus clericis, vt quamuis docti aliquo artificio sibi videm pararent, videretur idem Augustinus in lib. de Opere Monachorum. Sed Autor satis recentem indicat: Canones enim, qui sacerdotibus exercitia quædam viliora prohibent, recentes sunt, vt colligi potest ex Gratiano 91. dist.

VIII Sermone 48. inter alia portentosa inquit, de suo reditu in Africam loquens: *terram reuersi sumus Romanam ad intuentum diligentius magnificæ ædificiæ, & opera paganorum, & ductum sum cum cetero ad videndum cadaver Cesaris in sepulchro, & vidi, quod omnino esset liuido colore ornatum, patre dno circumdatum, vultum eius disruptum, & vermicem per illum carteris transcurrentes prospexi, daog, famelicis in foveis ocellorum pascebentur, vermes eius non adhererant capiti, dentes eius apparebant labijs consumpti, & reuelas un erat verum fundamentum. & intuens matrem christi, vultum am dicit, vultum est Cesaris corpus præclarum? &c. Hæc disertissimus, & facundissimus Orator in quibus sanè præclarissimum suam ingenium aperit monstrat. Quod attinet ad Cesaris cadaver, potest etiam pueror, & vetulas non ignorare, illud igni combustum, cineresque in vna repositos, vt tunc temporis moris erat, sed etiam daremus cadaver Cesaris in sepulchro conditum fuisse, adeo ne stolidus fuit, vt suadere posse putaret, cadauer illud annis quadringentis, & amplius adhuc vermicibus pascendis aptum, aut bufonibus nutriendis, & adhuc liuorem in cute retinuisse inquit præterea idem fitor. Cum essemus apud Ostia Tiberina matre charitatu sociati, expectantes temporis tranquillitatem, causam remeandi in Africam &c. compulsi à Pontiano Præfeto viro clarissimo, qui de Roma ad nos videndum venerat, cum eodem iterum reuersi sumus Romanam. Et subiungit, se cum Matre Monica Româ ex Ostijs Tiberinis rediisse. Vtrum verò Beata Monica ex Ostijs Tiberinis Romam redierit, lege ipsam Augustinum lib. 9. Confess. cap. 8. de suo reditu in Africam hæc scribentem. *Quærebamus, qui suam locum nostrum haberet, seruientes tibi, pariter remeabantur in Africam. & cum apud Ostia Tiberina essemus, Mater defuncta est. Et cap. 10. Imminente autem die, quo ex hac vita erat exiura, &c. illis apud Ostia Tiberina, vbi remeati à turbis post longi inieris laborem insinuabantur nauigationis. Ecce ille fuerat primus Augustini aduentus ad Ostia Tiberina post longum, & labo-**

riosum iter. subdit inferius cap. 11. *Ad hoc quid responderim non fati recolo. Tum interea vix intra quinque dies, & non multo amplius decubuit febribus. Et eadem in fine capitis: Ergo die nono agritudine sua, quinqueagesimo & sexto anno ætatis sue, trigesimo & tertio ætatis meæ, anima illa religiosa, & pia corpore soluta est. Ex ijs conijce, an illa ex Ostijs Tiberinis cum Filio Romam redierit.*

Sermone 57. docet, sacerdotes proprium habentes, potestatem obfoluendi à peccatis non habere. *Dicit iterum, inquit, Saluator noster inter cetera. Qui non renouciauerit omnibus, quæ possidet, non potest meus esse discipulus. Qui dicit omnibus, nihil proprium à suo discipulo possideri voluit, Qui quidquam possidet in terra, remotus est à disciplina Christi, qui autem non est discipulus Christi, quomodo presumit sibi potestatem ligandi, & soluendi? Hæc doctrina an sit tutata in fide, peritis in arte decernendum relinquatur. Hæc verò, & alia innumera, quibus hi sermones sunt exornati, satis ostendunt, quam graue præiudicium Sanctissimo Doctore, & Patri nostro inferamus, si partus hocce nimis certè impuros, & spurios, & tanto homine indignos, à legitima eius sobole profcindamus. Ex vtrum Theologi Louanienfes Cenfores peruersi extiterint, qui illos à veris Augustini facibus discretos in angulum reiecerunt.*

CAPVT TRIGESIMVM SECVNDVM.

Rationes nonnullorum pro dictis sermonibus allata soluntur.

V nullus sit dubitandi locus, præfatos sermones ad Eremitas B. Augustino falso, & per imposturam adscriptos, proferam nunc rationes, quibus illos Augustini esse legitimos factos, aliqui defendere nituntur. Prima ratio est, quia pro talibus agniti sunt à viris omni fide dignis, quorum primus fuit D. Prosper Augustini coætaneus, ac etiam aliquo modo discipulus. Nam ille in libro Sententiarum ex Augustini libris excerptarum aliquas sententias ponit, quæ non nisi in sermonibus ad Eremitas inueniri possunt. Eiusmodi sunt septuagesima prima, quæ accepta fuit ex sermonibus 50. & 70. tercentesima octuagesima octaua ex serm. 48. excepta. Secundus fuit Autor Cōmentarij in lib. Proverbiorum Salomonis, qui nomine D Hieronymi circumfertur, & communiter creditur fuisse Venerabilis Beda circa illa verba: *Hæc quoque sapientibus. Qui Author refert distichon Augustini vulgatum*

Quisquis amat dicitis absentem carpere vitam, Hanc mensam indignam nouerit esse sibi.

Qui verus nominis inter sermones ad Eremitas, apud Augustinum reperiri possunt, & ex quibus necesse est Bedam illos accepisse, ut in annotationibus ad octauum tomum D. Hieronymi in principio Marianus Victorius Reatinus notauit. Tertius fuit Iuo Carnotensis in 3. p. Decreti cap. 177. vbi citat Augustini textum de Communi vita Clericorum, sub titulo sermonis ad Eremitas. Quartus fuit B. Augustinus de Padua in 2. Quadragesimali ser. 6. in capite ieiunij, qui citat sententiam ex sermone 10. Quintus fuit D. Bonauentura in Mediat. de vita Christi, vbi citat sententiam ex serm. 48. His addere possumus alios recentiores innumeros, fratrem Iordanum de Saxonia, Landulfum de Vita Christi, Bartholomaeum Vrbinatem, Ferdinandum Episcopum Tarraconensem, Franciscum Petrarcham, Thomam Waldensem, Dionysium Carthusianum, fratrem Hieronymum Romanum, Martinum Nauarrum, & alios infinitos ex recentioribus. Pro quibus omnibus fusillere potest vnus Ioannes Mauburnus Canonicus Regularis, & Abbas monasterij Liuriacensis in libro cuius titulus, Venatorum Canonici Ordinis lib. 1. cap. 22. qui fatetur hos sermones repertos fuisse in libro cuiusdam Ioannis Capellani Sanctorum Geruasij & Protasij, qui illos scripsit circa tempora Caroli Magni Regis Francorum.

Respondeo, nullum antiquorum ante annos quadringentos istorum sermonum meminisse, ne dum pro veris Augustini sermonibus illos non agnouisse. Ad primum testimonium D. Prosperi, fatetur ipsum D. Prosperum Augustini coetaneum, amicum, & illius doctrinae de gratuita Dei Praedestinatione contra Pelagianos, & Semipelagianos acerrimum defensorem extitisse, necnon etiam Regularis vitae Clericorum communiter viuentium ab Augustino reformatorem arduiorem strenuum fuisse, quemadmodum ex illius epistolis ad Augustinum datis, & receptis, & ex libris de Vita contemplatiua, & ex epist. Caeslini ad Episcopos Galliarum habes. Adde, illum ex operibus Augustini librum sententiarum excerptisse, licet hoc ex libri titulo non satis constet, quoniam dici potest, titulum non ab Autore, sed ab alijs praefixum: nam idem liber inter Opera Augustini tomo 3. absque nomine auctoris reperitur, vbi etiam notatur, ipsum librum non ex solis sententijs Augustini, sed aliorum etiam Doctorum collectum. Verum vt concedamus, illum ex libris Augustini excerptum, illud notandum, quod etiam in notis marginalibus eiusdem libri nuper impressi habetur, D. Prosperum non semper Augustini verba in suis sententijs posuisse, sed aliquando ipsa verba accepisse, aliquando vero sensum, non autem ipsa verba. Vnde ad eiusmodi sententias in Augustino inueniendas, necesse non est recurrere ad sermones ad Eremitas, quas si Marquez alibi reperire nesciuit, nihil ad nos attinet.

✠

Ad secundum sumptum ex Commentario libri Prouerbiorum, quidquid sit de autore illius Commentarij, nego illud distichon alibi non reperiri, nisi in sermonibus ad Eremitas, & miror valde, Ioan. n. Marquez illud in vita B. Augustini à Possidio descripta non legisse. Sed hoc illic accidit, qui abiecit aquas Siloe, quae vadunt cum silentio, vt cant in viam Aegypti ad bibendum aquas turbidas: miror etiam illum ausum fuisse imponere Mariano Victorio, quod dixit, Bedam distichon ex serm. 26. ad Eremitas necessario accepisse: nam solum dicit, quod reperitur in illo sermone, quod non detrecto, sed aliud hoc est.

Ad tertium testimonium sumptum ex Iuone Carnotensi, nego in antiquis Codicibus Iuonis haberi illum textum excerptum ex sermonibus ad Eremitas, cum textus ex quo ille est acceptus, sit sermo secundus de Communi vita Clericorum, qui neque de Eremitis agit, neque ad Eremitas est habitus, sed ad populum Hipponensem, sed qui sermonem illum cum antecedenti inter sermones ad Eremitas collocauit, quique Gratiani decreti titulis, & notis sermonum ad Eremitas falso respersit, librum etiam Iuonis illa nota marginali serm. 32. ad Eremitas inficere non timuit.

Ad alios omnes autores citatos, quia longa nimis esset canilena, velle figillatim respondere vnica responsione dico, illos quadringentis circiter annis quo primum tempore hi sermones paulatim prodire in publicum cum ipsis Eremitis ceperunt, antiquiores non esse. Neque curasse de vero, vel falso titulo, quem iidem sermones praeferebant, sed sententias suo instituto accommodatas quemlibet excerptisse ex dictis sermonibus sub eo titulo, quem praemanibus habebat, quod non sufficit ad probandum, illos vere ab Augustino editos. Ad deo etiam nonnullas sententias, quae citantur ex sermonibus ad Eremitas, in veris Augustini libris reperiri, qualis est sententia illa à D. Antonio de Padua allegata. *Quod auro ignis, quod lima seruo, hoc facit tribulatio homini iusto, quae sententia sub illis verbis non habetur in dicto serm. 10. ad fratres in Eremito, in sensu vero habetur non solum ibi, sed alibi saepius apud Augustinum, & alios: est enim metaphora vulgaris adeo, vt nullus de fructu tribulationum discerens, illa non vtiatur. Illud non omittendum, falso affirmari, hos sermones Bartholomaeum Vrbinatem pro veris Augustini sermibus agnosceret: nam vnus ex motiuis, propter quos Censores Louanienses illos reiecerunt, est, quod Bartholomaeus Vrbinate vir alioquin doctus, & ex familia Eremitarum illos non agnoscit.*

Vnus restat Ioannes Mauburnus, cuius tamen testimonium ad eorum sermonum antiquitatem monstrandam parum iuuat, si verba illius ponderemus, quae sunt ista. *Passim in fronte libri sermonum istorum inuenimus, quod illi sermones in Abbata S. Dionysij fuerunt comperti in quodam libro, a quodam presbytero Ioanne Capellano Ecclesiae Sancti*

Gerua-

Geruasij & Protasij tempore Regis Pipini. Ceterum non dicit Mauburnus, verum passim in fronte dictorum sermonum cum referentibus Censuris Louaniensibus Mauburnus contra hos sermones ad Eremitas nomine D. Augustini confictos, & à Re Apostolico anno 1414. damnatos tos docere, ac prolixè scripserit in eodem titulum fecit Venatorum Canonico-larum, & vt probe rem assequaris, ad hoc, aliud esse, Mauburnum dicere, passim in fronte istorum sermonum, quod in Abbata S. Dionysij fuerunt inueni quodam Capellano tempore Regis Pipini esse, Mauburnum dicere, verum esse hoc in fronte istorum sermonum passim inueni Mauburnum adserit, secundum negat in fronte eorumdem sermonum scriptos illos in Abbata S. Dionysij inuentos tempore Pipini Regis, non conuenit, illorum vere scriptos fuisse alius conuenit, quod fuisse veros sermones D. Augustini sim reperiebantur in Decreto allegati, ne sermonum Augustini ad Eremitas illi Augustini de Communi vita Clericorum non obstantibus Censores Gregoriano titulo sermonum ad Eremitas titulis legitimis reddiderunt. Ex vt exemplo illustremus, en tibi exemplum taxatione Christi à Venerabili Thoma Kantuari Canonico editi, quem Constantinus, vt suo cuidam comitibus Abbati Iohannem Gelsen, siue de Gelfate adscribitur enim de vero auctoris cognomine coaluit, exemplum produxit ex vetustissimo D. Benedicti Bibliotheca olim in S. Gratiano apud Castrum Arone ditior sine familiae Borromaeorum, postea probationis Societatis Iesu acceptum, dicti Iohannis Gelsen passim in fronte primi libri, sed etiam secundij, tertij, & notatum: & tamen ex confessione illius illuc tulerat, quaeque in humanis adhuc prehensum est, librum non ex antiquarum bibliotheca adseruatum, sed ex patet quando ad fumentum probationis haec accesserat, sicut delatum: de qua re libelli eruditissimi Doctoris Heriberti ex Societate Iesu titulo Vindictarum suum prae notatum.

IV. Secunda ratio pro eisdem sermonibus Augustino adscribendis, sumitur à Notitio Gratiani in cap. si quid 14. q. 5. nus serm. 26. ad fratres in Eremito pro nomine Augustini recognouit monet tam quae, illum canonem non esse acceptum ad Eremitas, sed ex serm. 19. de verbi, quo in loco meminit Augustinus Iohannem, qui Mediolani, cum sacculum p

Gratianus & Præbatus tempore Regis Pipini con. scripto.
 Ceterum non dicit Mauburnus, verum esse, quod passim in fronte dictorum sermonum inuenitur, cum referentibus Censoribus Louanienfibus, id est Mauburnus contra hos sermones ad Eremitas sub nomine D. Augustini confictos, & à Conseruatore Apostolico anno 1414. damnatos & reprobatos doctè, ac prolixè scripserit in eodem libro, cui titulum fecit Venatorium Canonorum Regularium, & vt probè rem affequeris, aduertere debes, aliud esse, Mauburnum dicere, passim inueniri in fronte istorum sermonum, quod isti sermones in Abbacia S. Dionysij fuerunt inuenti scripti à quodam Capellano tempore Regis Pipini: aliud esse, Mauburnum dicere, verum esse hoc, quod in fronte istorum sermonum passim inuenitur, Mauburnus primum asserit, secundum negat: nã quod in fronte eorumdem sermonum scriptum fuerit, illos in Abbacia S. Dionysij inuentos scriptos tempore Pipini Regis, non conuincit, illos tunc temporis verè scriptos fuisse, alias conuinceremus, illos fuisse veros sermones D. Augustini, quia passim reperiebantur in Decreto allegati, sub nomine sermonum Augustini ad Eremitas, sermones illi Augustini de Communia vita Clericorum, quibus tamen non obstantibus Censores Gregoriani, expuncto titulo sermonum ad Eremitas, suis illos titulis legitimis reddiderunt. Et vt veritatem exemplo illustremus, tibi exemplum libri de Imitatione Christi à Venerabili Thoma Kempfij Regulari Canonico editi, quem Constantinus Caietanus, vt suo cuidam comitico Abbati Ioanni Gerssen, siue Gessen, siue de Gessate adscriberet, nondum enim de vero auctoris cognomine apud illum coaluisset, exemplum produxit ex vetusta monachorum D. Benedicti Bibliotheca olim in monasterio S. Gratiani apud Castrum Aronæ ditionis Illustrissimæ familie Borromæorum, postea verò domo probationis Societatis Iesu acceptam, cù nomine dicti Ioannis Gessen passim in fronte non solum primi libri, sed etiam secundi, tertij, & quarti prænotatum: & tamen ex confessione illius, qui librũ istuc tulerat, quicquid in humanis adhuc agebat, deprehensum est, librum non ex antiqua Monachorum bibliotheca adseruatum, sed ex paterna domo, quando ad sumendum probationis habitum illud acceperat, fecum delatum: de qua re videre potes libellũ eruditissimi Doctoris Heriberti Rosweidi ex Societate Iesu titulo Vindictarum Kempenfium prænotatum.

IV. Secunda ratio pro eisdem sermonibus D. Augustini adscribendis, sumitur à Marquez ex textu Gratiani in cap. si quid 14. q. 5. vbi Gratianus serm. 26. ad fratres in Eremo pro vero sermone Augustini recognouit, monet tamẽ idem Marquez, illum canonem non esse acceptum ex d. ser. 26. ad Eremitas, sed ex serm. 19. de verbis Apostoli, quo in loco meminit Augustinus illius pauper-culi, qui Mediolani, cum sacculum pecuniarum ple-

num reperisset, nec sciret, cui reddere deberet, pitacium publicè exposuit, vt qui sacculum perdidisset, ad talem locum iret, suam pecuniam signis datis accepturus. nam in dicto serm. 26. ad Fratres in Eremo, alterum casum similem, non tamen eundem, narrat cuiusdam nomine Vitalis, qui similiter inuenta pecunia, & pari diligentia illius domino quaesito, & reperto, strenam ab illo per importunitatem acceptam in pauperes statim erogauit, licet Paganus adhuc existeret, quo tempore tantum pius, & laudabile opus patravit. Huic rationi vt satis faciam, si tamen ratio dici meretur, ingenuè fateor, quid ex ea concludere velit, me satis nondum intellexisse, nam si Gratianus illum canonem ex sermone ad Eremitas non accepit, quomodo illum sermonem pro vero Augustini factum recognouit? maxime cum dicat Marquez, alium casum in serm. 26. ad Eremitas, alium verò in serm. 19. de verbis Apostoli narratum, & à diuersis illatio legitime fieri non possit. Nihilominus, quia in hoc suo qualicumque ratiocinio quædam falla, nec ferenda pro veris venditis, primò animaduerto, canonem illum neque ex serm. 26. ad Eremitas, neque ex serm. 19. de verbis Apostoli acceptum, sed ex ser. 21. de verbis Apostoli, & ex homilia nona in lib. 50. homiliarum. Secundò dico falsum esse, diuersos esse casus, qui narrantur in d. serm. 26. & alijs locis proximè citatis. Nec iuuat nomina contingere, & imponere ad vnum ab altero distinguendam quod ait Marquez, illum Vitale Mediolani existentem sacculum pecuniarum inuenisse, & pauperculum fuisse, & hippodiscalum, & pitacium publicè exposuisse, & reddita pecunia strenam per importunitatem acceptam in pauperes statim erogasse, idem totidem verbis excepto nomine Vitalis, narrat Augustinus d. serm. 21. de verbis Apostoli, & homilia nona ex varijs. Et vt ex ipsomet auctore sermonum ad Eremitas eundem esse, cuius Augustinus tacito nomine mentionem facit, & quem dictus Autor serm. ad Eremitas Vitale vocat, aperte conuincamus, ecce tibi aliud testimonium ex serm. 21. ad Eremitas, vbi auctor de eodem Vitali verba faciens inquit. *Et assumptum mecum Anastasio, Fabiano, Senere, & c. & Vitali pauperculo, qui pecuniam sacculum apud Mediolanum inuenit, & non rapuit, de qua iam sermonem fecimus.* Nam si iste ille non est, cuius Augustinus in illis locis meminit, ostendant alium locum in libris Augustini, in quo de illo sermonem habuerit? nam serm. 26. ad fratres in Eremo posterior est: alibi verò de illo sermonem habuisse non inuenitur. Hinc habes, vnde mendacium aliud huius viri in pauperculum illum refutare possis, quo ait, illum quando tantum pius opus fecit, non Christianum, sed paganum, Christiani tamen Grammatici hippodiscalum fuisse, & opus ad eò præclarum non Christianæ religiositatis, sed Gentilitatis, siue Paganicæ cuiusdam ciuitatis, & generositatis effectum extitisse eum contra dicat Augustinus, illum fuisse Christianum

Paganum

Paganus hominis profcholus, & memorem diuina legis, pitacium proposuisse, pecuniam reddidisse, & strenam per importunitatem acceptam pauperibus statim dedisse. Dicam, inquit Augustinus, quid fecerit pauperimus homo, nobis apud Mediolanum constitutus, cum pauper ut profcholu esset Grammatici, sed plane Christianus, quamuis ille esset Paganus Grammaticus, melius ad velat, quam ad Corbedram, inuenit sacculum, nisi forte me numerus fallit, cum solida sermone ducentu, memoret legi propofuit pitacium publice, & edidit dum seruebat, sed cur redderet ignorabat. Qui solidos perdidit, penat ad locum illum, & quareat bonum illum.

Sed replicat Marquez. si Augustinus illius sermonis autor non fuit, quis autem post mille annos illius nomen reuelauit? id enim neque per diuinam reuelationem, neque ex traditione Africanæ Ecclesiæ scire potuit, quia casus Mediolani contigerat, & non in Africa. Respondeo, supponit Autor pro verò id, de quo dubitatur, & absolute tanquam falsum negatur, illos sermones in Africa habitos, & pauperulum illum profcholus in Africa fuisse, & Vitalis nomen habuisse, quòd nos negauimus. Quare ad diuinam reuelationem, vel Ecclesiæ traditionem recurrere opus non habemus, quæ veritatem, non figmentum docet. Quis ergo, inquit, hoc nomen auctori reuelauit? Respondeo, illemet, qui reuelauit, Valerium Hipponensem, & Ambrosium Mediolanensem, Innocentium Papam, & Sigibertum Historicum, epistolæ, & sermonem illum scripsisse, de quibus in cap. proxime antecedentibus dictum fuit inquam, qui reuelauit, sermones de communi vita clericorum cum sermonibus ad Eremitas, ad facum faciendum, ponere, textus Gratiani deprauare, Augustinum anno ætatis suæ trigesimo baptizatum, post baptismum vno anno cum dimidio Mediolani cum Simpliciano Eremita egisse, hic inquam ille fuit, qui hæc, & alia id genus plurima reuelauit. At, inquit, hoc non permittebat summa hominum illius temporis simplicitas, & sinceritas Eremitarum, qui ad Vrbes nondum accesserant, præsertim temporibus Pipini Regis Francorum, quibus hos libros inuentos constat illis enim temporibus neque de antiquitate ordinis Eremitici, neque de Augustini monachatu ab illo erudito, & fundato dubitabatur; ut cuiusmodi fictionibus opus nullo modo esset. nam contentiones, quæ nunc sunt, heri nate fuerunt, & ante annos ducentos, prorsusquam excitarentur, sermones ad Eremitas inter opera D. Augustini vagabantur.

Respondeo, quod ad simplicitatem priorum illorum temporum spectat, illud dicendum occurrere, quod Sapiens in lib. Ecclesiasticis cap. 7. admonet dicens. Ne dicas, quid putas causa est, quod priora tempora meliora fuerint, quam nunc sunt? Nulla enim est huiusmodi interrogatio. Quod attinet ad vitam sinceritatem, & simplicitatem Eremitarum illorum temporum, qui ad Vrbes nondum accesserant, ut Sanctis Eremitis illorum temporum vera simpli-

citatis, & sanctitatis illa remaneat, nihilominus homo ille, qui descendebat ad Ierusalem in Ierico, nisi in Ciuitate, sed in deserto incidit in latrones. De Paulo quoque Eremitarum Principe D. Hieronymus in illius vita scribit speluncam, in qua diu latuit, in deserto positam, ubi pecunia ad uitæ custodiam antiquitus tolebant. Erant, inquit, per eam itinere hanc pauca habitacula, in quibus strata sunt incudis, & mallei, quibus pecunia ab eis signata visabatur. Hunc locum Ægyptiorum litera sermo sarracenis, neca officinam fuisse eo tempore, quo Cleopatra uisita est Antiochia. Et Saluator apud Mattheum 7. iubet cauere à falsis Prophetis, qui veniunt ad nos in vestimentis ouium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces. & quamquam falsissimum sit illos sermones Pipini Regis Francorum temporibus adinuentos, nam longe post illa tempora ex aurtis producti tamen ut hoc daretur, quis illa Pipini tempora munivit, ut nullus falsus, & fictus Christianus etiæ ex Eremitis tunc esset? fateor, per illa tempora, & vique ad annum Christi 1150. de Augustini monachatu, vel de antiquitate ordinis Eremitarum S. Augustini nuncupatorum, nullatenus dubitatum quia nullus de huiusmodi rebus se eriperat, necdum non dubitauerat, nam de non entibus non est scientia. Vtrum autem fictio, quæ in dictis sermonibus notatur, sit peruersitas, & vtrum Confessor Louanienses peruersi calumniatores fuerint, quòd hos sermones reiecerint in angulum, sicut Marquez post suum Maturum ait, aliorum erit ex dictis iudicare.

CAPVT TRIGESIMVM TERTIVM.

Liber de vita Eremitica, & alia quadam Epistola Augustino adscripta, illius opera non esse comprobantur.

Extus testis pro Augustini monachatu, & cueuilla Eremitica productus, est liber de Vita Eremitica ad sororem, Augustino falso adscriptus, & inter illius opera primo tomo quandoque diuulgatus: licet in dictis

Augustini operibus Lutetia editis anno 1541. non reperitur, & similiter in nouissima impressione Coloniensi extra primum tomum in illius appendicem, cum prima & secunda Regula fuerit reiectus. Verum ut huic tellem falsitatis conuincamus, illum ad questionem ponere opus non erit, cum qualis sit, & haberi velit, liber sine notentis prodar. nam cap. 14. idem Auctor meminit Regula D. Benedicti, cap. 19. meminit eiusdem D. Benedicti. Beatus inquit, sic dicitur liber cum patre. &

eniam potus concedit Monacho, quod non in ceteris non negamus. capite verò 45. inquit dicitur bona voluntate, ut ait quidam Sanctus. Hæc autem sunt verba D. Gregorius c. Romanus. De hoc libro Cenfores Louana scribunt: Librum hunc Augustini non esse malit. cap. 19. meminit D. Benedicti cap. 14. meminit D. Benedicti, cap. 45. etiam Gregorium Romanensem, quantum opinor. Habet etiam vocem D. Augustino incognita. Cardinalis Be de eodem libro sic ait: Liber de Vita Eremitica esse Augustini, cum in eo nominentur S. Benedictus, & Gregorius.

II. Epistula est epistola sub nomine Epistini ad Clerum, & populum Hipponensis Eremito transmissa, cuius exemplum in suo Defensorio pag. 9. sic ponit. Vnde inquit, antea est Augustini in epistola ad Clerum, & Populum Hipponensem, ubi dicitur hæc strata Clero senioribus, & vniuersa plebs, cum sermo in dilectione Christi Augustini saluati, quam secundum miseris ordinem. Quoniam propter scelera inuadit, qua non huiusmodi, contra nostram conscientiam, eum perperam, ne participet vobiscum esse, & vobis longam fugiens cum fratribus meis, ut ad redire volo, quousque vos esse cognouero. Charitas namque Christi, cui minores, quantum ad suam voluntatem perit, & vobis idem tacere nobis non permittit. Si a Clero secundum Evangelicam veritatem loquuntur turbati debent, nisi meminerit S. capiti. Deposita igitur omnia immunditia, nem abundantiam malicie, ut suscipere possit, quod potest saluare animas vestras. S. omnes fratres mei, quos tales inueni, quales in florati.

Circa hanc epistolam nihil de nouo pono, sed sufficere, illam ad lucem euexisse, quæ diximus supra circa sermonem quæ Eremitas: nam in eodem argumento vobis eisdem præcordijs eundem factorem eos Canonicos eruciat, & B. Augustini flores, mercenarium facit, qui videns lupum, & oues rapientem, & dispergens missis ouibus fugiat in solitudinem: nec lupus famem expleuerit, ad oues redire.

III. Eisdem farinae censendi sunt alij nonnulli ab eodem Coriolano ad mox partis eiusdem libri relati, qui nequimones ad Eremitas, nec inter alios D. sermones reperiri possunt. Primus de Ane B. Marie Virginis, qui sic incipit: Egredere, qui & liquor volu est. Quem sermonem, & non dum sacerdos ad scriptas se habuisse fatetur. Hac enim illius ex eodem Coriolano. Vnde ergo tam sumptu, ut in dictum inter sapientes, inueni filium inter patres, leuita inter sacerdotes au